

N:o 21.

Redaktör: ADOLF LINDGREN.
Förläggare: HUSS & BEER.

Stockholm den 1 November 1882.

Pris: Helt år 6 kr. Halft år 4 kr.
Kvartal 2 kr. Lösn:r 25 öre.
Lösn:r med musikbilaga 50 öre.

Årg. 2.

Otto Lindblad

och hans sångare 1840—46.

Så lyder titeln på ett litet nyligen utkommet bidrag till vår torftiga musiklitteratur, hvilket är sammanskrifvet af G. A. Feuk, kyrkoherde i Lunds stift, och hvarpå vi härmed vilja fästa våra läsares uppmärksamhet. Den ej minst intressanta delen af arbetet är dess »ouverture», såsom förf. kallar inledningen, hvari tecknas de musikaliska förhållandena bland Lunds studenter före Lindblads ankomst samt den senares åtgörande dervid. Denna lilla afdelning utgör på visst sätt ett motstycke till inledningen i det förtjenstfulla arbetet »Upsalastudenternas sånger» (Upsala 1874), der vår andra högskolas studentsång beskrifves och hvartill den fräjdade musikvännen lektor C. J. Björck lemnat lejonparten af materialet. Så här skildrar förf. till den bok, vi anmäla, sången i Lund före och efter 1830:

Enligt de akademiska statuterna skulle dock finnas så kallade exercitie-mästare och sådane funnos äfven, men betraktades såsom ett slags parasiter, hvilka de lärde professorerne knapt bevärdigade med ett ögonkast. De voro, dessa exercitie-mästare, säregna personer, blottstälde för studenternas driftkritik. De från ett halft sekel lefvande torde draga sig till minnes fäktmästaren, som fäktade hellre med glaset än floretten, dansmästaren, som led af podager, språkmästaren, en desertör från någon af Napoleon den förstes arméer samt kapellmästaren, den anseddaste af dem alla och med titel af Assessor. Såsom privat exercitie-mästare betjenade ett gammalt hofråd från Pommern den studerande ungdomen i lefvande språk. Äfven en tjenstledig prest, allmänt benämnd »araben Holm», en slags kringvandrande kolportör, gaf lektioner i alla möjliga språk hemma på studentrummen. Tonkonsten togs vanligen om hand af en och annan student, som kommit till universitetet med musikalisk bildning från hemmet.

Denna konst öfvades tidtals med framgång. Det berodde i främsta rummet på ledaren, huruvida den skulle kunna vinna ett allmännare intresse inom studentcorpsen. Under vissa perioder låg den i lägervall. Den förste, som försökte bilda en ren kvartettsång i Lunds studentcorps, lærer hafva varit universitetsadjunkten chemie laboratorn *Fagerström*, och den som gaf första impulsen till sammanslutning af kvartett- och körsångare var den musikaliskt begåfvade *Sven Lovén*. Sedan upptog *Otto Lindblad* den musikaliska spiran, som en ryktbar författare (*Herman Säterberg*) uttrycker sig, och ryckte de med sångröst begåfvade studenterna med sig. Dessförinnan var studentsången icke vidare omhuldad. Väl lät en och annan fulltonig stämman höra sig på Lundagård, omgifven då för tiden af höga murar, men den förklingade merendels snart obemärkt och dog bort i fjerran. Med få undantag fans icke någon i stämmor ordnad studentsång utan, *sit venia verbo*, framskrälades då densamma till största delen unisont, om aftnarne, på Lundagård samt under kringströfvande på gatorna. Bland sångare, som anförde sången under studentmarscherna å Lunds gator, voro *Nils Hallgren*, *Anders Svahn* och *Axel Ahlberg* de mest framstående. Den förre egde en silfverklar stämman, som trängde genom hela kören, Svahn en djup väldig bas och Ahlberg en behaglig tenor. Den sång, som då mest och nästan oftast uppstämades var »*Vikingasåten*». Någon egentlig sammanhållning egde dock icke rum. En och annan nation hade sina sångare, som på nationsssexorna framhöll »*Studentens glada lif*». — — —

Då Otto Lindblad uppträdde och samlade de spridda sängelementerna omkring sig, sedan han med van hand och säkert öra skiljt agnarne från hvetet och samman-slöt sången från alla studentnationerna, upphöjdes sången till en verklig skön konst. Så uppstod en studentsång, såsom hvilken aldrig någon förut tonat inom det gamla kapellets väggar och som nådde

sin glanspunkt sedan *Olof Strandberg* i en lycklig stund anländt till Lund. Efter hand deltog med muntert lif i sångöfningarne de före 1840-årstalet framstående *Carl Strandberg* (*Talis Qualis*), Upsalastudenterna *Sven Wykman* och *Oscar Amnell* samt Lundenserna *Anders Johan Afzelius*, *Axel Ahlberg*, *Magnus Gottlieb Amilon*, *Carl Magnus Hultgren*, *Magnus Liljeblad*, *Carl Rothstein*, *Carl Herman Säterberg*, *Johan Adam Stålhammar*, *Bernhard Ruberg*, *Carl Anton Wetterberg* (Onkel Adam), bröderna *Ole Warholm* och *Johan Warholm* m. fl. bland hvilka *Otto Munck af Rosenschöld*, hvars användbarhet för hvilken stämman som helst och ovanligt musikaliska begåfning tilldrog sig samtidens beundran.

I början sjöngos i sångföreningen mest Kreutzers kvartetter samt de af Kücken, Spohr, Schneider och Kuhlau, som genom Assar Lindeblads översättning fingo svenska ord, samt något senare Mendelsohns allvarliga melodier och ännu något senare under åren 1843 och 1844 utfördes till mångas hänförelse storartade körer ur operor, t. ex. Rossinis *Wilhelm Tell* och *Comte d'Ory*. Lindblads egen kallelse för tonkonstens skapelser hade vaknat upp och skaffade sig uttryck uti kompositioner för mansröster. »Vintern rasat ut bland våra fjellar» och »Glad såsom fogeln i morgonstunden helsar jag våren i friska natur'n» (orden af Säterberg) sjöngos af då inöfvade sångare under Otto Lindblads raska anförande. På 1840-decenniet komponerades vid tanken på skandinaviska studentmöten, som började taga fart, den allmänt bekanta ångbåts-sången: »Sätt maskinen i gång, herr kapten». Föreningssång på Oscarsdagen: »Du handlar stort och skönt» (ord af Tollin), — Zoologiska jägarförbundets sång: »Ser du solens spann, som tågar», (ord af Assar Lindeblad) — Engels kallelse: »Så sade engeln kom hit i lugna viken», (ord af Almqvist) — Sjömannen: »Ut på dina slätter, haf du djupa», (ord af Wallin), — Liten fogel: »Till skogs en liten fogel flög», (ord af Atterbom)

— Aftonen: »Skogen står tyst, himlen är blå», (ord af Säterberg) — Jagten: »I purpur och guld skiner», (ord af Onkel Adam) — Dalkarlsång: »Jag vet ett land långt upp i höga nord», (ord af G. Nyblæus) — Naturen och hjertat: »Hör jag forsens vilda fall», (ord af O. Lindblad) — Sängen: »Har du betraktat diktens lunder», (ord af Tegnér) — Sång vid ett silfverbröllop: »När i morgonandakt jorden» och hymn: »Ur Svenska hjertans djup en gång», (ord af Talis Qualis) m. fl. utfördes med entusiasm af student-sångare och hördes med förtjusning af den till sängen lyssnande publiken. Denna publik var ej mindre den, som å Lundagård, sedan murarne omkring densamma voro bräckta och ruinerna bortförda, hvarigenom platsen blifvit öppen, lyssnade till sängen i körer eller enkla kvartetter, än äfven de till société församlade af begge könen, musik- eller danslystne, hvilka bevistat Otto Lindblads musikalska soiréer, som förekommo oftast i Lund under terminerna, men arrangerades äfven i städerna Malmö och Ystad. Dessa musikalska soiréer, med dans efter konserten voro för 40 år sedan lysande fester i Malmöhus län. Städernas och landets bildade män och kvinnor i den tiden hade ömsesidig del i den entusiastiska beundran, med hvilken unga och gamla omfattat Lunds studentsång å dessa konserter, vid hvilka de annars rymliga salarne syntes, hvad de också voro, för tränga för deltagarne i de musikalska högtiderna.

Det är från denna tid — åren 1840 — 1846 — författaren, själf en af Otto Lindblads rekryter, vill ur sängarledet framkalla de gamla kamraterna till en liten vänlig mönstring.

Dermed avslutar förf. sin »ouverture» och öfvergår till hufvuddramat, teckningen af Otto Lindblads lif. Vi vilja icke förstöra bokens blifvande läsares nöje genom att på förhand lemna något referat af detta intressanta kapitel, som får sitt egentliga värde genom de talrika utdragen ur Lindblads egen självbiografi, hvilken äfven derutinnan är af vikt, att den beriktigar en mängd myter och sägner, från hvilka Lindblads minnestecknare lika litet som många andra berömde mäns gått fria. »Berättelser om Otto Lindblads barndom», — säger förf. — »som i tidningar framhållits såsom bevisande det säregna arrangement af föräldrarna, att hans vagga var ett i taket hängande säll, och flera af dylik evolution äro uppdiktade. Hans autobiografi och hans muntliga meddelanden till författaren af dessa anteckningar lemna visst icke något stoff till sådana uppgifter. När allt kommer till allt var Lindblads vagga en vanlig barnkammarmöbel och hans barnår i familjehemmet förflyto ej mycket annorlunda än som uti ett vanligt komministerhus.»

Bokens sista tillägg, »Otto Lindblads 125 sånger», är en välkommen och värdefull katalog. Deremot kan det längsta kapitlet, de 83 egentliga Lindblad-sångarnes biografier, på sin höjd endast för

de deri aftecknade själfva och deras kamrater ega något varaktigt värde, ty att den och den, som tillfälligtvis under sin studenttid sjöng en dugtig tenor eller bas, sedermera blef en förträfflig och aktad prost eller notarie eller tullinspektör eller rådman etc. etc., har naturligtvis ingenting med den svenska musikhistorien att skaffa. Sällsamt är nämligen, att ingen enda af alla de 83 sångarne, med undantag af Olof Strandberg, vunnit något allmänare känt namn i den svenska tonkonstens annaler, om än t. ex. W. Borg och O. Warholm kanske ej förtjena glömmas samt Ahlberg och Wolke åtminstone voro på väg att blifva artister. Man slår visserligen nyfiskt upp de musikalskt bekant klingande namnen Dahlgren, Möller, Olsson, Ullman, Willman och Åkerman, men finner till sin öfverraskning alls inga operasångare, kompositörer eller orgelbyggare, såsom man väntat, utan i stället en skolkollega, två läkare, en kantor, en kyrkoherde och en borgmästare, alla utan tvifvel aktningsvärda män, hvilkas lefnadsteckningar dock höra hemma hvar som helst utom i ett musiklexikon.

Emellertid må icke sist nämnda kapitel — låtom oss säga — obehöflighet för både publiken och literaturen afskräcka köpare från hela boken! Det öfriga är tillräckligt tilldragande för att det lilla arbetet väl förtjenar en plats på musikvännens hylla, helst man i ett verk som detta, hvilket måste gälla mera såsom materialkälla än såsom ett afrundadt och genomarbetadt helt, gerna öfverser med den nog vårdslösa stilen. A. L.

Bellmans-melodiernas ursprung.

Anteckningar

af J. F.

III.

Fredmans sånger.

(Sista artikeln.)

Nr 52. (»Närvarande vid fluidum»)

Hallman, som betjenat sig af denna melodi till en kör i sitt sångspel *Tillfälle gör tjufven*, angifver der som air: »Ça, ça, qu'on recommence un rigaudon», hvilka ord utgöra början till texten af slutsången i *Piis' och Barrés* divertissement *Les vendeurs ou Les deux baillis* (hvilken pjes ligger till grund för *Kronfogdarne* af Envallsson och är tryckt i Paris 1782), der vid det beträffande stället (pag. 39) finnes till öfverskrift: »Air: D'un Tambourin de Provence», hvilken sång är införd i *La clé du caveau* under nr 909 och der kallas »Air provençal». Hallman har dock endast använt första delen af melodien och det ser ut som om Bellman efter honom upptagit den samma i detta skick. — Vi meddela här originalmelodiens första del efter *La clé du caveau*.

Nr 53. (»Som af handlingarne, bröder»)

Melodien är hemtat från operetten *Les trois fermiers* af Monvel med musik af *Dezède*, och återfinnes der i Mathurins kupletter (2:a aktens 2:a scen): »Sans un p'tit brin d'amour etc.» Stycket uppfördes första gången i Paris å Opéra-comique den 24 Maj 1777 och i Stockholm af den franska truppen den 28 Maj 1783. Sedermera gafs pjesen, öfversatt af Envallsson med titel: *De ädelmodige bönderne* eller *Dygden tillhör alla stånd*, å svenska komiska teatern vid Munkbron första gången den 2 Januari 1794. En annan öfversättning af Lindgren är gifven å Dramatiska teatern i arsenalen första ggn den 10 Febr. 1797.

Nr 54. (»I närvarande parter»)

Till denna sång har skalden använt två särskilda melodier, af hvilka den första (mollsatsen) säkerligen är inhemsk och utgöres af en polska, hvilken återfinnes under nr 97 i ett musikhäfte med titel: *160 polskor, visor och danslekar, upptecknade i Södermanland 1823—1835 samt satta för pianoforte af A. G. Rosenberg* (Stockholm 1876). Redan Atter-

bom ansåg melodien vara svensk och säger (Svenska siare och skaldar, VI:e delen 1:a afdelningen, sid. 57) att den »är eller påminner om en vestgöta-polska».

Melodien anföres här sådan den från landsbygden upptecknats af hr Rosenberg.

Nr 57. («Sjung och läs nu Bacchi böner»)

Uti sin förut omnämnda afhandling i tidskriften *Sammlaren: Om Bellmans melodier* sid. 48, 49, angifver herr Bagge som originalmelodi till denna sång en i Favarts sångspel *Annette et Lubin* förekommande vaudevillmelodi, använd till kupletten »C'est la fille à Simonnette». * Vi frukta dock att detta påstående saknar tillräcklig grund; åtminstone hafva vi ej kunnat finna något tydligt sammanhang emellan Bellmans melodi och den återopade, hvarföre vi här framlägga den samma till allmänhetens pröfning.

Nr 61. («Se god dag min vän, min frände»)

Melodien återfinnes som slutrondo i Favarts och Voisenons sångspel *Annette et Lubin*. Dock har Bellman endast använt första reprisen oförändrad; det öfriga är alldeles olika med originalmelodien, hvilken i sin ursprungliga form blifvit begagnad af Envallsson såväl i hans lyriska komedi *Sven och Maja* eller *Kärleken på landsbygden*, som i hans parodi *Iphigenie den andra*. Vi meddela här originalmelodien efter partituret till den Favartska sångpjesen.

* I sina anmärkningar till Drakes Bellmans-musik nämner han dock intet härom.

Nr 64. («Fjäriln vingad syns på Haga»)

Ehuru vi ej lyckats finna originalmelodien till denna förtjusande sång, anse vi oss dock böra nämna att vi påträffat melodien i partituret till Envallssons lyriska komedi *Bobis bröllop*, använd till klockarens och länsmannens vaxelsång i 3:e aktens 8:e scen: («Deras spott och spe jag lider»); men under det pjesens författare allestädes i den tryckta texten anför »timbrén» till hvarje »ton» han använt, finnes här ingenting antydtt derom och man vet således icke, om han lånat melodien från Bellman eller från annat håll. — Emellertid kan man härigenom åtminstone lemna ett bidrag till bestämmande af tiden för sångens författande, hvilket måste hafva egt rum emellan åren 1786, då A. U. Kirstein, till hvilken poemet är dediceradt och som af Bellman betitlas »kapiten», blef utnämnd till kapten mekanikus, och 1788, då *Bobis bröllop* första gången uppfördes.

Beträffande Fredmans sång nr 9 har en aktad insändare fästat vår uppmärksamhet derpå att melodien ursprungligen återfinnes i Naumanns opera *Gustaf Wasa* (uppförd första gången i Stockholm den 19 Jan. 1786), der den förekommer i 3:e aktens 10:e scen som »marche på theatern» vid svenskarnes intåg efter segern öfver danskarne. Nu inträffar emellertid det egendomliga förhållandet, att man i partituret till Envallssons lyriska komedi *Colin och Babet*, som gafs härstädes första gången den 3 Febr. 1787, påträffar i slutet af 1:a akten, och använd till skolmästarens sång: »Kommen hem till mitt hus» etc. Bellmans allmänt kända, fritt efter motivet till sagda marsch bearbetade melodi till i fråga varande Fredmans sång, under det att Bellman sjelf till slutkupletterna i sitt divertissement *Kersö världshus*, som uppfördes först den 19 Aug. samma år, nästan not för not

betjenat sig af Naumanns melodi. Något tvifvelsmål om att så verkligen skett kan icke ega rum, ty Envallsson har i *Bobis bröllop*, till klockarens kupletter i 3:e aktens 5:e scen («Allt den gladaste framgång vill lofva» etc.) som »ton» angifvit: »Milde kung, här en främling sig bugar», hvilka ord just utgöra begynnelsen till Alis slutkuplett i Bellmans nyss nämnda divertissement, och den melodi vi här finna hos Envallsson är ganska riktigt marschen ur op. *Gustaf Wasa*.

Herr Bagges uppgift att »Coburgermarschen» skulle vara förebilden till den Bellmanska melodien, torde måhända kunna förklaras sålunda, att Naumann begagnat ett främmande grundmotiv till sin marsch.

Vi framlägga här originalmelodien i enlighet med ofvan nämnda operas partitur.

Författaren avslutar härmed för denna gång sina anteckningar, hvilka han, såvida det blir honom möjligt att samla ytterligare material, har för afsigt att framdeles fullfölja. Han önskar ega den förhoppningen, att han genom sitt anspråkslösa arbete måtte hafva lyckats att åtminstone i någon mån föra ett stycke framåt till sin lösning den viktiga frågan om ursprunget till de melodier, i hvilka nordens originellaste skald klädt sina underbara diktskapelser. Det skulle glädja honom, om han genom dessa sina bemödanden kunnat väcka håg hos än flere att beträda detta forskningsfält, hvilket visserligen, genom de många besvärliga och ofta fruktlösa resultaten af ens efterforskningar, icke sällan påminner om en ödemärk, som pröfvar den irrande vandrarens tålmod, men der likväl under stundom en och annan intressant upptäckt, likt en uppfriskande källa, åter lifvar hans sinne och eggat honom att fortsätta den inslagna stråten mot det efterlängtnade målet. Förmedelst ett dylikt mångas samarbete torde slutligen den dag randas, då man kommit fullkomligt på det klara med frågan om Bellmansmelodiernas ursprung.

En konsertkonversation.

Det var en symfonikväll i Stora Teatern. Jag satt på min plats å öfre parkett och hungrade efter god musik. Mitt sinne var stämdt för mottagandet af goda intryck, och min själ färdig till flygt i högre regioner. I min hand låg programmet, jag läste som följer:

1. Ouverture till Friskytten.... Weber.
2. Aria ur »Alceste»..... Gluck.
sjunges af Fröken G.
3. Concert för piano, G-dur... Beethoven.
spelas af Fröken X.
4. Duett ur Skapelsen Haydn.
Fröken N. Herr L.
5. Symfonie, G-moll Mozart.

Just hvad jag helst ville höra! Det var en lycklig tanke att komma hit i kväll, tänkte jag och tog mig en rätt bekväm ställning. »Om det bara inte blir eldsvåda, så skall ingen Gud få mig härifrån», sade jag till mig själf och halfslöt ögonen — ouvertüren begynte.

I detta ögonblick frasade in tvenne sidenklädnings och placerade sig just bakom mig på fätöljerna. Webers odödliga Friskytts-ouverture fick text på fläcken och den så tydligt uttalad, att jag inte hörde någon musik alls. Den äldre började:

»Herre Gud, hvad här är tomt i dag! Hade jag vetat det, så hade jag inte klädt mig i den här nya klädningen. Kan man tro, kungliga logen alldeles tom, men jag hoppas de komma senare! Åh, hur förfärligt trångt här är. Westin har gjort det något bättre, men ännu återstår mycket. Jag är alldeles galen i den här orkestern, Norman anför den som en Gud. Då jag får höra musik, så blir jag så mellankolisk. O ser du Pauline, han har en diamantring, han der i första violen, jag vågar, att den är falsk. Kan du maka dig litet, så jag får se mig bättre omkring.»

Den mellankoliska vände på sig, och jag hoppades på litet hvila för hennes idoga tunga, men den andra fortsatte i stället:

»Ser tant, der sitter Fru M. med sin dotter, kan någon människa begripa hvad de göra på sådana här musik-tillställningar, de som äro så omusikaliska, hela familjen. Det är bara snobberi alltihop, och så naturligtvis göra de allt för att få visa sig för kungen — det skulle riktigt glädja mig om han inte kom, kan tant se hurudan lysande ljusblå klädning Marianne har, och så visar hon sin knottiga hals och de röda armarne, som se ut som färbogar, nej titta!»

»Paul'ne, vänd dig åt höger, så skall du få se något lustigt. Der sitter fru B. och är infattad på ett högst kuriöst sätt. Till venster sin nuvarande man, och till höger sin förra. Hon pratar mycket mer med den gamla än med den nya! Den der sortens damer äro mig en horreur, de borde inte få komma in i samma salonger som vi. Hennes stora spanska slöja draperar hon då så kokett som möjligt

och i en stor knut midt bak. Hvarför? jo, för att dölja sitt löshår, ty löst är det ...»

»Är det möjligt, tant, det ser så naturligt ut?»

»Jo, jag försäkrar dig det. Häromdagen voro vi på bal hos landshöfding W—s ... Aj, nu börjar hon att sjunga. Det är min förtjusning, den der G***. Hon har en för söt röst. Och så känsligt hon sjunger. Ack! Gluck är min favoritförfattare, näst Kückens serenad. Nå, hvar var jag? Hos landshöfdingens på bal! Jo, efter en vals med löjtnant H., som dansar så häftigt efter Herr Ek-dals präktiga musik, så föll hon nästan afdånad i stolen bredvid mig. Hvad händelser, hon faller sin fläta och blomman med, och du skulle sett löjtnantens min när jag tog hela den bruna rikedom i famnen och presenterade den för henne på min solfjäder, det var en lustig syn.»

»Åh tant, hvad G*** är charmant i dag. Den der svarta sammetsklädnings klär henne så bra. Hon ser ut som Maria Magdalena, hvad det passar bra till Gluck. Jag undrar om hon har fått den der magnefika buketten af Fru v. X. Den der kompositionen påminner mig så mycket om 'Uti en dal af ljuflig dager, jag såg en rosa växa upp!' Det är någonting så känsligt i själfva tonen ... Åh goddag, fru grefvinna, — tackar bra, — mamma är sjuk, — jag är här med tant Louise Ensköld, — nej, det är bara migrän, men jag är så hänryckt i musik, jag är här för att lite få njuta.»

»Ja det är en gudomlig konst den der musiken», läspade grefvinna, som just med tvenne döttrar inträdde och intagit sina platser bredvid mig, — en gudomlig konst! I min ungdom spelade jag själf charmant piano — för van Boom. Men hvad är det man spelar — en concert af Beethoven, ja, det är den magnefikaste af alla författare, den der Beethoven. Han skrifver så bra. Aurore lilla, låna mig binoclen! Är det en herre eller dam som spelar? En dam! ja, så, superb touche, alldeles superb! Inte illa, alls inte illa. Ser du hvad ryggstycket sitter bra, jag har ju alltid sagt, Aurore, att Lundin syr dina ryggstycken för snäva. Och spetsarne omkring axlarne äro vec-kadé med verklig fransysk grace! Men människan har vulgära fötter, se med karn Adèle, du bör lära dig hur man håller fötterna på pedal'n, så man inte förgäfvets betalar sina 3 kronor i inträdesafgift. Å, hvad de herrarne göra för ett väsen med sina applåder.» ...

Mellan första och andra satsen af konserten hörde jag verkligen någonting annat än mina grannars konversation. Det var applåderna. Pianisten började med andra satsen i konserten. Orfeus fordrar af underjorden sin Euridice — orkestern målar det brutala tillbakavisandet af de hårda väktarne i Hades medan pianot i ljufva, veka, bedjande harmonier framställer den olyckliga sångarn's böner. ...

»Se der tant, der ha vi Fru B! Det var en charmant soiré sist hos henne. Herr L*** från operan, den der tjocka, du vet, var der, men han sjöng inte. Supén var alldeles utmärkt, men tänk en sådan skandal, ett af småfaten innehållande champignonomelette luktade så illa att baron K., som serverade mig, måste gå till en af vaktmästarne. De der basunerna tål jag inte, det är omusikaliska instrument, de taga så på mina nerver.»

»Lilla fröken Alice, se på, det var rätt att besöka sådana här konserter! Musik förädlar verkligen, jag skulle alla kvällar sända mina döttrar på konserter, om jag hade några. Men jag afslog i min ungdom alla anbud, gör ej så, min unga fröken, ty man känner sig så ensam då man är gammal. För hvem tar lilla fröken lektioner i piano? För Herr B. åh! präktigt. Han skall vara utmärkt, det är han som kammarherre W. har på sina soiréer, blif bara inte kär, ty det är många som blifvit så amuserade af hans person, att deras affektioner slutligen öfvergått till verklig amour. Akta sig bara! Åh! nu blir det ett nytt nummer, ett alldeles famöst stycke, ja sublimt! Duett... åh sådant släp, och sådana blommor! så jag skall säga, teaterdamerna i våra dar, de ha råd till lika dyra toiletter som nånsin noblessens döttrar.»

»Min lilla söta grefvinna, säg bourgeoisins — säg icke noblessens, ty det är bourgeoisin, som har det bästa i allt. Våra söner veta också hvad de göra då de förbise sina gelikar, förälska sig i primadonnor och gifta sig med döttrar till skomakare och sillhandlare — fy, det luktar kryddbod af alla våra gardesfjärilar nu för tiden, och då man sedan besöker de nygifta finner man bland tjocka släkten ölbryggare L. och flötthandlare G., brödsäljare S., och fiskköpare G., det är en horreur — ja, men den der herrn har i alla fall en mycket intagande röst. Han har tenor, en alltför aimable tenor. Är det baryton — ja baryton, man kan inte veta alla deras ton's, hvad de kallas. Är det han som chevroterar, eller är det någon annan, jag tycker jag har läst i bladen någonting sådant. Apropos, hvad sägs om den stackars Fru Andersson som igen haft en sådan otur med en af sina adoptiva flickor. Den otacksamma personen har tagit i rättgift för att undgå att komma i tjenst. Det är följden af att uppfostra mobben och ge dem education. Jag tror att flickan var olyckligt kär, och att sujettet inte besvarade hennes ömma låga. Aurore, hvad spela de nu?»

»En symfoni, mamma. Tänk att hon sjunger i sällskap för 100 kr. per kväll. Vi ska bjuda henne, mamma, och honom med, så få vi se. Han spelar visst, tänk om han ville accompagnera. Och så bjuder Armand den der recensenten, han ser så söt ut med de der stora mustacherna. Ack mamma, låt oss ha en artistisk soirée, men ett säger jag, Ödman ska vi ha med. Jag vet ingenting

roligare än artister. Och så skall vi ha statsrådet G:s., flickorna äro galna i teater.

Nu blir det snart slut, jemka lite min rosett mamma, man syns så väl deruti i farstun och jag känner att lockarna äro lite i oordning.»

Symfonikonsertens sista ton dog bort. När qvinnan talar i församlingen — då vill Gud straffa oss män! *Ellen A.*

Följetong.

En musikers historia

af Rudolf Schmidt.

(Forts.)

Anton gick fram igenom dalsänknin-
gen. Hafvet ville han se — den stora, vida spegeln, efter hvilken en längtan så plötsligen vaknat hos honom på Köbenhavns solheta gator. Hafvet omfamnade allt, det gaf förklaring öfver allt. Hans gamla skollärdom väcktes till lif i hans minne: af hafvet hade efter strid och uppror den eviga skönheten blifvit född, sedan de fjettrade lifsmakterna först blifvit befriade från mörkret och natten!

I sanning! detta haf var violblått och blankt såsom det, hvilket omsvalade Pafos' kuster. I det vidsträckta, ljusstindrande djupet ville han nedsänka all sitt sinnes begärelse och vänta på hvad den alltid verkande och ständigt pånyttfödda skönheten ville göra med offret. — *Hans* sak var endast att bringa det.

Var det en synvilla? Eller såg han derute, hvarest från tredje sandrefveln botten hastigt sluttar ut åt Kattegats famnsdjupa vatten, öfre delen af en qvinnoskepnad, marmorvit som gudinnan, då hon uppsteg ur hafvets skum, dyka upp ur djupet med solens glans öfver sitt upplösta hår, som sken likt guld, spunnet af solens egna strålar?

Var det en synvilla? — — —

»Hvad vill han? Vill han vara så god och vända ryggen till!»

Den talande var en groflemmad bondqvinna. Hon kom emot honom med en min, på en gång hotande och förargad, som om hon förebrådde sig att icke hafva hållit vakt tillräckligt noga.

Han stod såsom bedöfvad och stirrade mållös på qvinnan utan att förstå någonting. Men Träsko-klas' hustru grep honom med sina starka bruna händer om skuldrorna och vände honom om liksom han varit ett barn. Under vändningen skytmade för hans ögon en hvit badrock, som var kastad på sanden, der denna innanför den innersta sandrefveln berördes af böljornas slickande tungor, och der bredvid en lätt enspannare, förspänd med en ljusbrun pony, som löst ur skacklorna välbehagligt stampade i den mjuka sanden och skakade sin kortklipta man i solskenet.

»Ja laga att han kommer bort, det kläder honom bäst. En sådan en —»

Det behöfdes ej de stränga ord, som den uppbragta qvinnan med grof mun slungade efter honom, för att förmå honom ila bort liksom drifven af ett brott, som hotade att trycka honom till jorden om han stannade ett enda ögonblick. Han stannade först då hans bröst liksom ville sprängas af brist på luft. Med ett djupt andetag såg han sig nu omkring.

Han hade kommit in på en sträcka af »Lyngene», der han aldrig förr varit. Vägspåret hade han för länge sedan kommit ifrån. Här stod han nu som i en kittel, omgifven af en ring af låga mjukt afrundade kullar. Solstrålarne började falla snedt, och det var som om ett sken af glödande koppar kastats tillbaka från ljungen. Var det jorden själf som visade honom en afbild af hans lågande skam? Men till öfverraskning för honom själf trängde sig en ny känsla fram, hvilken likasom fälde till botten den förnimmelse af förfäran och blygsel, som gifvit hans fot vingar, likasom om han brutit en helgedoms fridlysta hägn. Ja — glädje var det, glädje!

Utan att han förstod det liksom öfverfölls han af ett rus. Hur lågo der ej i den sjunkande solens sken alla konturer bestämda, men mättade af en färgrikedom, som med lifvets egen brännande oro sände det mottagna skenet tillbaka, brutet mot jordytans alla mångfaldiga veck, hvilka i detta ögonblick visade en kungamantels prakt. Så ljusnade det ock i återglansen från hans egen själ!

Och hvarthän han riktade sitt öga midt igenom ljusverkningarnas föränderliga spel, såg han ett par hvita armar, en rundad svanebarm, en flykt af svallande, guldkimrande hår. Hvar han än vände sitt öga mötte de honom på nytt med ett ofattligt återkommande. Han sökte att med viljans makt kalla den förra stämningen af skam och förfäran tillbaka — omöjligt! Berusningen återtog alltid sitt välde — han var så förunderligt högtidsglad, likasom invigd till någonting obestämdt inträffande. Och dock blickade han ej framåt, tänkte icke på hur återseendet skulle blifva, dök endast gång på gång ned i den känsla, som bemäktigat sig honom, och gick liksom framåt. I en smal inskärning mellan två kullar såg han åter igen på långt afstånd ett stycke af hafvet. Det var rött som vin, insprängdt med strimmar af flytande guld. Myten om Thor föll honom i minnet: det var som gick der ett osynligt dryckeshorn från djupet till hans mun, som om han tömde i oändliga strömmar dess purpurskimrande eld, dess flammande glöd.

Men han släppte bilden igen med en förnimmelse af dess otillräcklighet. Hellre ånyo, fritt och otvunget, dyka ned i det som fylde hans själ, än att gripa efter en nödhjelp, som blott gaf ett svagt och obestämdt uttryck! Så löste sig då hela summan af föreställningar upp i en kretsande ström, i hvilken allt miste sin bestämda form. Men från

den hvirflande källan i hans inre begynte det nu att klinga och ljuda, underbart och oformligt, men dock kallande och lockande liksom fordrade det att blifva bragt under rytmisk tukt. Eller ljöd det kanske der ofvan ifrån, hvar est lärkornas pvtter med ens blef en fattig, otydlig klang? Var det ett återljud af de eviga harmonier, hvilka från den ljusstindrande rymden sakta sänkte sig ned öfver honom?

»Der Himmel hängt voller Geigen!»

Orden trängde sig ovilkorligen fram öfver hans läppar, utan att han hade tänkt derpå. Det var nästan som om det icke var han som uttalade dem. Han såg nu, att han stod på landsvägen, som norr ifrån förde till Fjordby, och hade omkring tre fjerdingväg att gå.

Nu trodde han på sig själf; kunde han nu komma till att spela!

IX.

»Träskoklas' hustru har fått mitt löfte. Hon reser i morgon bort till mannen, och så stanna de der med det samma.»

»Men, min söta flicka, de äro ju bundna af sitt kontrakt, och för en ren lumpenhet kan jag vid Gud icke —.»

»Jag ersätter dig förlusten med mina egna pengar.»

»När du tager saken på det sättet får jag väl lof att gifva efter. Ja, herr advokat, hon är van vid att man ger efter för henne. — Karet är förspänd, Vi ha väntat på dig.»

Hon satt ensam på baksätet; framför henne fadern och hans köbenhavnske gäst. Det var beslutadt: hon ville visa sig i sällskapet. Hennes första ingivelse var att dölja sig för allas ögon — den ingifvelsen var falsk. Det var hon som var skymfad, henne tillkom det icke att gömma sig undan. Händelsen hade så fogat — låt så vara! Men hon kände och visste med hvad sinne den begagnats. En instinkt hade sagt henne, huru männen se på en qvinnas axlar i balsalen. Stoltheten och misstron hade upp-
rest sig deremot. Till och med hos män, hvilkas hår var grånadt och hvilka stodo högt i anseende, hade hon sett den lurande satyren kika fram bakom den vördsamma hyllningen. Var det ej en blick af samma slag, som glimmade i hans ögon, den ansedde mannen med det stora själförtroendet, hvilken satt framför henne. Dock — honom ledde väl den andra stora driffjedern, som bringa männen att göra riddartjenst: afseendet på hennes förmögenhet. — Han var ju äregirig.

Den tryckning och leda hon erfor af allt detta ville hon befria sig ifrån i de salta böljorna. Det hade gifvit henne lindring och frigörelse. Hädanefter skulle de kalla vågorna bränna hennes lemmar som eld. — —

Hvilken? — Utan att erkänna det för sig själf, eggade henne också denna oviss-

het att visa sig i den krets, der hon nödvändigt måste träffa honom. Af den okunniga bondqvinnan hade ingen upplysning vunnits. För henne var en herre från staden en person i fin rock utan några andra kännetecken. Men hon skulle finna honom och låta vrede och förakt ljunga ned öfver hans panna, så att han skulle sänka henne med skam och blygsel. I tankarne lät hon hela raden af studenter och kandidater, feriebefolkningens hela personal defilera förbi sig — både de som voro med på förmiddagspartiet i parken och de som voro på frukost hos possessionaten, och när hela raden var genomgången, började hon på nytt igen. — Hvilken?

»Utsigt från Träskoklas' hus måtte vara något otvivelaktigt — fröken är der hvar dag?»

»Jag sätter aldrig min fot dit mera.»

Hon såg mycket väl hans förundrade min; men hon var för stolt och likgiltig att säga hvad hon menade. Med ironisk tillfredsställelse iakttog hon hans djupa förvåning, på samma gång hon upprepade för sig sjelf att aldrig mer sätta foten på detta ställe. Och bondhustrun skulle bort. Hennes tystlåtenhet hade hon köpt med välgärningar; men bort skulle hon, aldrig mer komma för hennes ögon.

»Hon är förbaskadt spetsk», tänkte Thomas Becket vid sig sjelf. »Men hon blir allt mer och mer lockande.»

I samma ögonblick svängde kareten in på gården till det gamla borgmästarresidenset.

Ryttmästaren hade sutit tyst och med en viss förnöjelse sett att äfven härads-höfdingen kunde låta förbluffa sig. För första gången på hela resan upplät han nu sin mun.

»Hvad pocker!» ropade han, »der håller ju kammarherrns vagn. Således är professor Walz här också. (Forts.)

Från scenen och konsertsalen.

Stora teatern har funnit en synnerligen intressant repris i August Södermans älskliga operett »Hin ondes lärospån», som i tio år, af skäl som verkligen äro svårfattliga, varit nedlagd. Med så mycket större glädje får man nu helsa dess återupptagande, och vi instämna med full uppriktighet i den önskan, att operetten allt fortfarande måtte stå på repertoaren. Att styckets librett med all sin barnsliga tendens icke går fri från anmärkningar medgifves gerna, men lyckligtvis upphjelpas de af den spirituella och fyndiga musiken, som visserligen förefaller litet ojemn till stil och anläggning och icke alltid röjer de äkta Södermanska dragen, som vi lärt oss att så lifligt beundra, men denna musik är dock i och för sig af så högt och utmärkt värde, att den är väl värd att odlas: Fiammas stämningfulla bön, Babylas karaktäristiska kupletter och framför allt den effektfulla trion kunna

särskildt framhållas såsom vackra profummer ur denna operett.

Såväl fröken Niehoff (Fiamma) som hr Ödmann (Stenio) utföra i vokalt hänseende sina partier rätt förtjenstfullt; den senare kunde dock visa mera intresse för sin uppgift. Hin ondes rol är ganska svårspelt. Dess framställare måste ha både sångröst och en mindre vanlig skådespelaretalang och först af allt besinna, att han skall vara en »rolig fan». Saknas dessa egenskaper, är utförandet af rolen ganska vanskligt. Taldialogen sköttes i allmänhet på ett lindrigast sagdt förvånande sätt.

Nya teatern har upptagit ett par små lustiga bagateller, som sannolikt skola draga folk: »Drillens operett», allom välbekant, samt »Apotekaren och Perukmakaren», en liten operett, hvilken Offenbach försett med — *mirabile dictu* — klassisk musik, som emellertid är både nätt och stilenlig. Pjesens utförande borde dock anförtros åt personer som äro någorlunda bevandrade i sångkonstens mysterier.

Konsertsäsongen har erhållit en synnerligt vacker och lofvande introduktion genom den första symfonikonserten å Stora teatern, gifven under hr Normans ledning. Publikens talrikhet ger stöd åt den förmodan att dessa värdefulla musiknöjen jemväl denna termin skola, som sig bör, omfattas med lifligt intresse från allmänhetens sida. Undantaga vi Beethovens af en äkta mozartisk anda inspirerade c-dursymfoni, som alltid åhöres med oförminskadt nöje, var nyhetens intresse fäst vid programmets öfriga nummer. Visserligen var Schumanns romantiska a-mollkonsert välbekant för vår publik, men pianopartiet deri uppbars af en artist, som under en följd af år haft sin verksamhet fäst å annan ort och som här torde vara föga bekant som exekutör, nemligen hr Aron Hultgren, hvilken dock numera är bosatt i hufvudstaden för att egna sig åt pianoundervisning. Hr H. förfogar öfver en både korrekt och högt utbildad teknik och utvecklade för öfrigt i sitt föredrag en mycket akttningsbjudande precision. Men hans spel lider af en viss torrhet och brist på färg, hvarigenom icke den rätta poetiska stämningen i kompositionen träffades. Dessutom, vi kunna icke neka det, förefaller det oss litet eget att numera, helst vid ett konsertföredrag med orkester, se en pianist spela efter noter. Vi ha under de senare åren här i Stockholm blifvit ganska bortskämda i det fallet.

Af danske tonsättaren C. F. E. Hornemann hördes en ganska tilltalande »Sagouverty», Aladdin, i en klar och festlig stil, röjande Mendelssohns inflytande. Flera partier deri utmärkte sig för en vinnande melodisk färgning. Styckets egenskap af tonmålning syntes icke så fattlig, som förmodligen ämnadt var. Och det hela egde icke denna bländande orientaliska färgläggning, som åtskilliga af den moderna orkesterkompositionens alster i den vägen haft att uppvisa.

Vår landsman Andreas Hallén var representerad med en Rhapsodie, som vann stor anklång och måste gifvas dacapo. Hr H:s kända förkärlek för Wagner framträdde jemväl här; om på sin höjd endast anti-wagnerianerne kunde känna sig oangenämt berörda häraf, så torde deremot den anmärkningen ega en allmännare giltighet, att stycket röjde en väl långt gående frihet i form och val af motiv, oafsedt det berättigande, som titeln Rhapsodie här till gaf. Det oaktadt kunde man icke undgå att känna sig lifligt berörd af den fina, svärmiskt poetiska stämning, som uppenbarade sig i denna komposition, hvarvid man äfven hade tillfälle att beundra tonsättarens insigtsfulla orkesterbehandling.

—h—

Från in- och utlandet.

Musikaliska akademien lär vid sin senaste sammankomst beslutit hos k. mt begära en lifstidspension å 2,000 kr. åt hr Norman, som senast bestridt lärareplatsen i kontrapunkt och instrumentation vid konservatoriet.

—*—

Fru Kristina Nilsson, jämte den unge tenoren Björkstén, anlände, enligt ingånget telegram, sistlidna onsdag till New York.

—*—

Fröken Hallberg, som i 5 års tid förrättat organisttjänsten i Landskrona för sin fader, direktör Hallberg, afreste d. 28 Sept. till Leipzig och har der aflagt mycket vackra inträdesprof för vinnande af elevplats vid musikkonservatoriet. Hon ämnar företrädesvis studera orgel- och pianospel samt musikteori och sång. I förstnämnda ämne lär hon ha blifvit stäld i en af de högsta klasserna och hennes lärare i detta ämne tros blifva dr Papperitz.

—*—

Paris. På Folies dramatiques har d. 21 Okt. »Fanfan la Tulipe» med musik af Louis Varney för första gången gått öfver scenen och med framgång.

— Samma dag gafs på Variététeatern »La princesse», comédie-opérette i 1 akt af mr Raoul-Toché, musiken af Gaston Serpette, med mad. Judic i hufvudrolen.

—*—

Pasdeloup kommer under vintern (fr. d. 15 Oktober) att föranstalta 24 konserter i tre cykler. Priserna för en cykel af 8 konserter variera mellan 32 och 48 frcs. I första cykeln komma de 8 första symfonierna af Beethoven att gifvas i kronologisk följd.

—*—

London. Rob. Planquettes nya operett »Rip van Winkle» gafs i midten af Oktober på Royal-Comedy-theatern för första gången och gjorde stor lycka. Texten, en dramatiserad novell af Washington Irving, som säges ha hämtat denna från danskan, berömmes såsom underhållande, och Planquettes musik lär ej stå efter hans Corneilles klockor i anslående melodirikedom. Operetten anses blifva en god kassapjes.

— En Javanesisk orkester låter för närvarande höra sig i London. De medverkande utgöra 14 manliga och 4 qvinliga Javaneser, af hvilka de senare utföra nationaldanser; alla äro klädda i pittoreska kostymer. Ehuru den på primitiva instrument utförda musiken ej kan smeka europeiska öron, har denna musik likväl nyhetens behag och lockar mycket folk till javanesiska konserterna.

—*—

Weimar. Den unge pianisten Eugene Albert, elev af Liszt, har den 29 Sept. gifvit sin första konsert härstädes. Den 18-åriga virtuosin, som man redan kallar »den andre Tausig», väckte stort uppseende och förespås en ärorik framtid.

Dresden. Fröken Marie Wieck har åter kommit hit och åter börjat sin verksamhet som lärarinna.

— I *Dresden* kommer snart att uppföras en opera af Smetana »Die verkaufte Braut». Detta verk har redan 100 gånger gått öfver scenen i Prag, der den talangfulle böhmiske komponisten har sin bostad. Kompositören, som för några år sedan totalt förlorade hörseln, så att man endast skriftligen kan meddela sig med honom, uppehåller sig för närvarande i Dresden för operans instuderande.

Leipzig. På första Gewandhauskonserten d. 5 Okt. spelade fru Neruda-Norman Spohrs »sångscen», Toccata af Bach samt adagio och rondo ur 1:a violinkonserten af Vieuxtemps, — naturligtvis under största bifall af publiken. — Några dagar senare lät fru N. höra sig på en konsert i Basel.

Wien. Teresina Tua, som man kallar »violinelfvan» har på hofoperan i Wien skördat ännu större triumfer än i Berlin.

— På kejsarens namnsdag bjöd operan enligt gammal vana på en novitet: balletten »Melusina» med handling efter M. v. Schwinds bildereyklus och musik af den berömda flöjtvirtuosen Frans Doppler. I denna melodiosa till handlingen väl afpassade musik hade hufvudmotivet i Mendelssohns Melusina-ouverture inflätats. En violin-virtuos har nyligen låtit höra sig här, näml. Señor Brindis de Salas, en neger från Cuba, som utbildat sig i Pariserkonservatoriet under Léonard och Dancal. Han spelade med mycken virtuosité och vann stort bifall.

— »Konservatorium der Gesellschaft der Musikfreunde» började sin verksamhet d. 16 Sept., och trots det tillväxande antalet af privata musikskolor var detta Wiens äldsta musikinstitut — bestående sedan 1817 — öfverlupet af inträdessökande. Pianot är också här dominerande. Så visar sista årsberättelsen att af 747 elever öfver hälften (417) svärmar för pianot. Dernäst kommer violinen (96), solosång (81), diverse bläsinstrument (69) etc. Undervisningen bestrides af 50 ordinarie och 2 andra lärare, och ensamt för pianoundervisningen äro 12 lärare anställda.

I *Prag* uppfördes nyligen på nationalteatern för första gången Dvoraks opera »Dimitrije» under stort bifall. Texten är författad af fru Czerwinka, en dotter till Rieger.

Berlin. I Centralhotellets vinterträdgård skulle i slutet af Oktober milles Marie Deschamps från Paris konserter på »Melodiphon», ett orgelartadt större harmonium med »dubbel expression». De franska tidningarne berömma såväl konsertgifverskans tekniska talang som hennes kompositioner.

— Adelina Patti, som ännu uppehåller sig på sin sköna egendom Craig-i Noss Castle i Wales, gaf i förra månaden en konsert för välgörande ändamål i Swansea, biträdd af Nicolini, violinisten Castellan och pianisten Wilh. Ganz. Nettoinkomsten af konserten uppgick till öfver 14,000 kronor. — Den 21 Okt. skulle hon afresa till Amerika, der hon för hvarje uppträdande erhåller 20,000 francs och af Musikakademien i Newyork är garanterad en totalinkomst af en million francs.

— Den äfven i Sverige bekante kontrabassisten och kompositören Bottesini har fullbordat en operaidyll kallad »Nerina». Libretten är författad af hertig Prota och verket skall först uppföras i hertigens palats i Bivona.

— Hermine Bély är namnet på en ung koloratursångerska, som snart skall låta höra sig på operan i Berlin. Hon lär vara i besittning af en utomordentligt vacker röst.

— Millöckers treaktsoperett »Die Jungfrau von Belleville» har mottagits väl på Friedrich-Wilhelmsstadt-teatern hvar till i första rummet bidrog en behaglig, på humoristiska infall rik musik.

Kassel. Spohrs minnesvård, som skulle afslutas d. 22 Okt. härstädes, är nu så tillvida färdig, att bronsstatyn är gjuten i Gladenbeck'ska gjuteriet. Bilden, ett verk af bildhuggaren Harzer, visar mästaren med viol och stråke i ena handen, som hänger ned åt sidan; andra handen är stödd på en notpulpstol, som hålles af en allegorisk kvinnofigur i grekisk dräkt. Mästaren, som synes vara upptagen af kompositionstänkar, är klädd i en dräkt från 30-talet — den långa promenadrocken, sådan den förekommer på Göttestatyerna, det veckade kräset och den stora tillbakavikna reverskragen. Hufvudet är efter den Koch'ska bilden och bysten af Wiedemann. Afslutningen af minnesvården, som var tillämnad att firas d. 22 Okt., Spohrs dödsdag, med en stor musikfest, är emellertid uppskjuten och torde ej komma att ega rum förr än i nästk. April. Sockeln till minnesvården beställdes af svensk granit, men det fartyg som skulle öfverföra den till Tyskland öfverfölls af storm och gjorde hafveri.

U p p r o p .

SVENSK MUSIKTIDNING afslutar snart sin **andra årgång**. För att icke denna årgång må blifva **den sista**, är tidningen i behof af ännu **några hundratal** prenumeranter. I trots af den onekligen välvilliga uppmuntran som hittills, från både allmänhetens och pressens sida, kommit henne till del, är hon nämligen ännu icke betäckt för de förluster — någon vinst har man aldrig påräknat —, hvilka varit oundgängligen förbundna med hennes hållande i tidsenligt skick.

Vi våga altså uppmana alla dem, som nitälska för att Sverige, **i likhet med öfriga civiliserade länder**, består sig åtminstone **ett enda allmänt musikaliskt fackorgan**, att anmäla sig till prenumeration för nästa år, vare sig hos hrr musik- och bokhandlare eller å posten, **före den 15 instundande December**. Denna uppmaning gäller så väl **nuvarande** prenumeranter, hvilka vi hoppas få behålla, som de **nya**, utan hvilkas tillskott tidningen sannolikt redan nu, efter blott tvänne års listid, måste nedläggas.

Svensk Musiktidning utkommer med ett nummer om minst åtta sidor stor kvart — **oberäknadt de talrika musikbilagorna** — den 1:sta och 15:de i hvarje månad.

Priset är, postarvodet inberäknadt:

för helt	år	kronor	6,
» halft	»	»	4,
» fjerdedels	»	»	2.

Lösnummer med musikbilaga 50 öre, utan dito 25 öre.

Prenumeration mottages i Stockholm å »Svensk Musiktidnings» expedition: **Huss & Beers Musikhandel, Gustaf Adolfs torg N:o 8**, af tidningens ombud, hos hrr bok- och musikhandlare och å de vanliga tidningsutdelningsställena: för

landsorten samt Norge, Danmark och Finland genom tidningens ombud, å postanstalterna och i bokhandeln.

Hvar och en, som till Svensk Musiktidnings expedition, **Huss & Beers Musikhandel**, insänder prenumerationsbelopp för eller bevis från vederbörande postanstalt på erlagd prenumeration för minst **5—9 ex.**, erhåller antingen **ett friexemplar**, eller **10 % af beloppet**: för **10 exemplar** eller derutöfver erhålles **20 % provision** eller motsvarande friexemplar.

Annonspri 30 öre pr petitrad.

Eleganta permar till första årg. finnas att tillgå å 2 kr.

ADOLF LINDGREN.

Redaktör.
Stora Vattugatan 1.

HUSS & BEER.

Förläggare.
Gustaf Adolfs torg 8.

INNEHÅLL: Otto Lindblad och hans sångare 1840-46. Af A. L. — Bellmansmelodiernas ursprung. Af J. F. — En konsertkonversation. Af Ellen A. — Följetong. Af Rudolf Schmith. — Från scenen och konsertsalen. Af —h—, — Från in- och utlandet. — Upprop.

Annons.

Nu har utkommit:
"DEN LILLE LÖJTNANTEN"
Polka för Piano
af FREDRIK KUHLAU.
1 krona.

Undertecknad, som i flera år idkat **sångstudier** för **Fru Fredrika Stenhammar**, meddelar från början af Okt. **Sångundervisning**.
Referens: herr *Ivar Hallström*.
Anmälningar mottagas 11-1.

Alma Stjernbergh.

11 A. Nybrogatan 2 tr. upp.

(G. 10807 x 2.)

Att vi i Sverige
försälja våra
Flyglar och Pianinos
endast genom
Herr Aug. Hoffmann
i Stockholm
tillkännagifves härmed.
Steinway & Sons
NEWYORK.

Piano- och Orgelmagasinet

N:o 8 Arsenalsgatan N:o 8

midst emot Kongl. Stora teatern
har att erbjuda stort urval af *Flygelpianon*,
Pianon och *Taffelpianon* samt *Orglar*.

Äldre instrument öfvertagas vid köp af nya.

Stämning och reparation af såväl Pianon som Orglar verkställes.

Delar till orgelharmonium, såsom tungor (spel), registerskyltar, klaviaturben, tonlådor m. m. till billiga priser.

Fullständiga priskuranter erhållas gratis.

Stockholm, IVAR HIRSCH.

f. d. Abr. Hirschs Pianomagasin.

På HUSS & BEER'S förlag har i dag utkommit hos alla Musik- och Bokhandlare:

"Födelsedagsvisa"

för en röst och piano
af
Julius Sachs.

Pris 75 öre.

Denna humoristiska och täcka visa har i utlandet vunnit en enorm spridning.

På *Elkan & Schildknechts* förlag har i musik- och bokhandeln utkommit:

INSTRUKTIV SAMLING

af klassiska och moderna kompositioner för

PIANO

i fyra progressiva grader ordnad

samt med fingersättning och upplysande anmärkningar försedd af

FERD. BENGZON

Lärare i pianospel.

Första graden

innehållande:

N:o.		N:o.	
1. <i>Hiller</i> ,	Friskt mod!	12. <i>Baumfelder</i> ,	Den unge volontären.
2. <i>Nürnberg</i> ,	Sjöjungfrun.	13. <i>Lebert</i> ,	Ländler.
3. <i>Doppler</i> ,	Larghetto.	14. <i>Heller</i> ,	Preludium.
4. <i>Nürnberg</i> ,	Hexdans.	15. <i>Kullak</i> ,	Balen börjar.
5. <i>Vilbac</i> ,	Sommarens sista ros.	16. <i>Reinecke</i> ,	Canon.
6. <i>Rossini</i> ,	Cavatina ur Op. Barberaren.	17. <i>Lebert</i> ,	Salon-Vals.
7. <i>Heller</i> ,	Preludium.	18. <i>Händel</i> ,	Sarabande.
8. <i>Kontski</i> ,	Lejonets uppvaknande.	19. <i>Heller</i> ,	Elfvornas lek.
9. <i>Gurlitt</i> ,	Bolero.	20. <i>Giese</i> ,	En vårdag.
10. <i>Donizetti</i> ,	Aria ur Op. Lucrezia.	21. <i>Kullak</i> ,	Engels dröm.
11. <i>Moscheles</i> ,	Allegro moderato.	22. <i>Heller</i> ,	Förgät-mig- <i>ej</i> .
12. <i>Bellini</i> ,	Cavatina ur Op. Norma.	23. <i>Kullak</i> ,	Kapplöpningen.
13. <i>Salis</i> ,	På skridskor.	24. <i>Lebert</i> ,	Caprice.
14. <i>Lichner</i> ,	Aria.	25. <i>Händel</i> ,	Sonata.
15. <i>Heller</i> ,	Preludium.	26. <i>Mendelssohn</i> ,	Sång utan ord.
16. <i>Kullak</i> ,	Rosenskimmer.	27. <i>Bach</i> ,	Preludium.

Pris: 50 öre för hvarje nummer.

Andra graden:

N:o.		Pris.	N:o.		Pris.
1. <i>Haydn</i> ,	Andante grazioso	1 —	13. <i>Haydn</i> ,	Andante cantabile	— 75
2. <i>Raff</i> ,	Fleurette	— 50	14. <i>Chwatal</i> ,	Under grönskande lind	— 75
3. <i>Vilbac</i> ,	Pompadour-Gavotte	— 75	15. <i>Lebert</i> ,	Scherzo	— 75
4. <i>Jungmann</i> ,	Vårbacken	1 —	16. <i>Reinecke</i> ,	Sonata	1: 50
5. <i>Beethoven</i> ,	Till Elise	— 75	17. <i>Händel</i> ,	Variationer	— 75
6. <i>Rosenhain</i> ,	Andante och Rondo	1 —	18. <i>Spindler</i> ,	Martha-Fantasi	— 75
7. <i>Lebert</i> ,	Cavatina	— 50	19. <i>Mozart</i> ,	Adagio	— 75
8. <i>Gluck</i> ,	Air de danse	— 50	20. <i>Mendelssohn</i> ,	Sång utan ord	— 75
9. <i>Löw</i> ,	Ungersk dans	— 75	21. <i>Haydn</i> ,	Allegro	1 —
10. <i>Krug</i> ,	Pastorello	— 75	22. <i>Blumenthal</i> ,	Barcarolle	— 50
11. <i>Bergenson</i> ,	Friskt lif	— 50	23. <i>Händel</i> ,	Preludium. Courante	— 75
12. <i>Mayer</i> ,	Tarantella	— 75	24. <i>Reinecke</i> ,	Toccata	1 —

N:o 25. *Schumann*, Elegie..... Pris 75 öre.

Tredje graden:

N:o.		Pris.	N:o.		Pris.
1. <i>Kreutzer</i> ,	Marcia	1: 25	1. <i>Mayer</i> ,	Valse mélodique	— 75
2. <i>Handrock</i> ,	Necken	— 75	2. <i>Mendelssohn</i> ,	Preludium	— 75
3. <i>Haydn</i> ,	Menuetto	1 —	3. <i>Haydn</i> ,	Allegro spiritoso	1: 25
4. <i>Lebert</i> ,	Galopp-Caprice	1 —	4. <i>Blumenthal</i> ,	Valse gracieuse	— 75
5. <i>Mayer</i> ,	Mazurka	— 75	5. <i>Händel</i> ,	Gigue	1: 25
6. <i>Block</i> ,	Fallande blad	— 75	6. <i>Mayer</i> ,	Rysk folkhymn	— 75

Fjerde graden:

Fortsättning af dessa tvenne grader, hvilka äfven komma att innehålla 25 nummer hvardera, är under tryckning.